

ת"פ 41738/10/13 - מדינת ישראל נגד ויטלי קושלב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41738-10-13 מדינת ישראל נ' קושלב

בפני בעניין:	כב' השופט אילן סלע מדינת ישראל
<u>המאשימה</u>	באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה ש"י, ע"י עו"ד לירון טוביה נגד ויטלי קושלב
<u>הנאשם</u>	ע"י ב"כ עו"ד חיים נס

גזר דין ללא הרשעה

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפת עובד ציבור וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 17.09.12, המתלונן אשר עבד כמציל בשמורת עין פרת מטעם רשות הטבע והגנים הלאומיים, הודיע על סגירת הבריכה והורה למבלים לצאת מהמים. הנאשם ואחרים שהיו עמו סרבו להיענות להוראות המתלונן למרות שחזר ודרש זאת מהם מספר פעמים. המתלונן אף פנה באופן אישי לנאשם אשר בתגובה גדף אותו וכינה אותו מספר פעמים "כלב".
3. המתלונן יצא לסוכת המציל, והנאשם יצא אחריו מהמים, עלה אחריו במדרגות העולות לסוכת המציל, תקף את המתלונן בכך שתפס את חולצתו בשתי ידיו ודחפו במדרגות, והכל בקשר למילוי חובתו ותפקידו של המתלונן. כתוצאה ממעשי הנאשם, נפגע המתלונן ברגלו מהאבנים ונגרמו לו שריטות ונפיחות ברגל שמאל.
4. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש, אך הוסכם לבקש תסקיר שירות המבחן. מהתסקיר נלמד אודות הנאשם ובכלל זה כי הוא נעדר עבר פלילי. באשר לעבירה בה הורשע, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו אך רק באופן חלקי, תוך שהוא משליך אחריות גם על המציל והתנהגותו באירוע. עם זאת הנאשם מבין את המניעים הרגשיים שהובילו אותו לביצוע העבירה והביע נכונות להשתלבות בטיפול פרטני ולשיתוף פעולה עם שירות המבחן. ברקע לביצוע העבירה ראתה קצינת המבחן תחושת פגיעה בדימוי העצמי שהייתה לנאשם באותה תקופה. לצד זאת צוין כי הנאשם מקבל עליו נורמות חברתיות ומנהל אורח חיים נורמטיבי. קצינת המבחן העריכה את הסיכון להישנות

עבירה כנמוכה.

5. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם, נוכח העובדה שהרשעתו הביאה לפגיעה משמעותית בתחושת הערך עצמי שלו. קצינת המבחן ציינה כי ביטול ההרשעה תהווה אבן דרך בשיקומו של הנאשם וכגורם שיכול להגביר בסיס מחודש של דימויו העצמי לצד הליך טיפולי. בנוסף הומלץ להשית על הנאשם של"צ בהיקף של 200 שעות, צו מבחן לשנה ופיצוי למתלונן.

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו במעשיו של הנאשם ואת הצורך למגר את התופעה של פגיעה בעובדי ציבור. לדבריה, אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם שכן לא מתקיימים במקרה זה שני התנאים הנדרשים לביטול הרשעה - מדובר בעבירה חמורה שלא ניתן לוותר בה על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה דוגמת הרתעת הרבים, והעדר הוכחה לפגיעה קונקרטיה בשיקומו של הנאשם. מה גם, שכפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו.

7. באשר לעונש נטען כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר על תנאי למאסר קצר בפועל, שכן מדובר בנסיבות שאינן ברף הגבוה מאוד. בתוך המתחם עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם מאסר על תנאי, קנס, התחייבות, של"צ ופיצוי למתלונן.

8. מנגד טען ב"כ הנאשם כי שירות המבחן התרשם מהנאשם באופן כללי, כאדם שמקבל על עצמו נורמות חברתיות ומנהל אורח חיים נורמטיבי. לדבריו, קיימת פגיעה קונקרטיה בנאשם והוא הציג לשם כך מכתב מהמעסיק של הנאשם מיום 25.11.13 בו נטען כי הנאשם אינו מורשה להיכנס למתקנים שונים שהחברה בה הנאשם עובד מעניקה להם שירותים, כבתי משפט, משטרה ומשרדי ממשלה. הוא הוסיף כי במידה והנאשם יורשע, הוא לא יוכל להמשיך במקום עבודתו. הנאשם מצטער על האירוע ומביע חרטה ואף הביע נכונות לפצות את המתלונן.

9. הנאשם אמר בבית המשפט כי הוא מצטער על מעשיו.

10. מעשי אלימות כלפי עובדי ציבור הממלאים תפקידים הם מעשים חמורים. הם חמורים עוד יותר שעה שמדובר בעובד ציבור שמותקף שעה שהוא ממלא תפקידו להגן על חייו ושלמות גופו של התוקף, כבמקרה זה, בחינת משיב רעה תחת טובה. הערכים החברתיים שנפגעו בעבירה שביצע הנאשם הם הגנה על שלמות גופו של אדם, ופגיעה ביכולתם של שומרי הסדר הציבורי לבצע את תפקידם. תוצאות התקיפה גם הן חמורות שכן הן הותירו חבלות בגופו של המתלונן, אך לצד זאת מדובר באירוע נקודתי וחד פעמי ואין מדובר בפגיעה חמורה.

11. הנאשם, יליד 1970, כיום כבן 47, נעדר עבר פלילי כלשהו. לזכותו יש לזקוף את הודאתו במיוחס לו. אכן קצינת המבחן ציינה כי הוא אינו נוטל אחריות מלאה על מעשיו, אך בד בבד היא ציינה כי כיום הוא מבין את הנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה ואת הצורך לטפל בגורמים אלו. בבית המשפט הוא הביע חרטה בלתי מסויגת ובשים לב להודאה שנתן, ההתרשמות היא כי הנאשם מבין את הפסול שבמעשיו ונטל אחריות עליהם. הדבר בא לידי ביטוי גם

בהערכת קצינת המבחן את הסיכון להישנות עבירת אלימות מצד הנאשם כנמוך, בהתרשמותה החיובית מהנאשם כמי שמנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני ובנכונות הנאשם לפצות את המתלונן על הפגיעה בו.

בטרם הדיון בעניין העונש אתייחס לשאלת ההרשעה.

12. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה (ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

13. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

14. כאמור, אין מדובר במעשים קלים. הנאשם היכה עובד ציבור במסגרת תפקידו ואף גרם לו חבלה, גם אם לא ברף חמור. ככלל, יהיה קשה "לוותר" על הרשעה במקרים מעין אלו. לצד זאת, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, באופן שהדבר אינו שקול לתועלת הציבורית שתניב הרשעתו (השוו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.13); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.03.13)).

15. קצינת המבחן ציינה באופן ברור לא אך כי קיים סיכון שהרשעתו של הנאשם תפגע בסיכויי שיקומו בעתיד, אלא שהרשעתו **כבר הביאה לפגיעה משמעותית** (כך בלשונה) בתחושת הערך העצמי של הנאשם וכי קיימת חשיבות לביטול הרשעתו כנדבך משמעותי בהמשך שיקומו. הפער בין האופן בו הנאשם תופס את עצמו וכישוריו, כמי שהיה טייס וחייל בצבא האדום לבין המציאות שהוא חי בה כיום לאחר שעלה לישראל בהיותו בן 25, כעובד כפיים, משפיע על הערכתו העצמית של הנאשם ועל כן קיימת חשיבות רבה שלא לפגוע בתחושת הערך העצמי שלו.

16. לדברים נחרצים אלו של שירות המבחן, שאפשר שדי בהם כדי להצדיק את ביטול ההרשעה, מצטרפת גם אפשרות של ממש לפגיעה קונקרטית בפרנסתו של הנאשם. הנאשם עובד מזה שנים כטכנאי גנרטורים בחברות הנותנות שירותים לגופים שאינם מוכנים, כך לפי הטענה, להעסיק אנשים שהורשעו בפלילים. אכן, היה מקום להצטייד עם ראיות טובות ומשמעותיות יותר לעניין זה, אך נדמה שניתן לומר כי קיים חשש של ממש שהוא יאבד את מקום עבודתו. אם כך יקרה, לא רק הנאשם יפגע אלא גם האינטרס הציבורי יצא ניזוק.

17. בשים לב לכל האמור, אני סבור כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ואני מבטל את הרשעתו של הנאשם.

18. בנסיבות אלו, ובשים לב למתחם העונש ההולם לעבירה זו בנסיבותיה - של"צ ופיצוי למתלונן לצד ענישה צופה פני עתיד, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 200 שעות של"צ בהתאם לתכנית שירות המבחן אשר תוגש לאישור בית המשפט בתוך 30 יום מהיום.

ב. צו מבחן למשך שנה מהיום.

הובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי השל"צ והצו לשביעות רצון שירות המבחן, בית המשפט יהיה רשאי לגזור את עונשו מחדש ובכלל זה לדון גם בשאלת הרשעתו.

ג. פיצוי למתלונן בסך של 1,000 ₪ אשר יופקד בבית המשפט בתוך 30 יום מהיום. המאשימה תמסור את פרטי המתלונן בתוך 30 יום מהיום.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 8,000 ₪ להימנע מעבירת אלימות כלשהי. ההתחייבות תעמוד בתוקפה למשך שנה מהיום. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך 7 ימים שאם לא כן הוא יאסר למשך 5 ימים או עד לחתימתו על ההתחייבות לפי המוקדם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ח, 15 ינואר 2018, במעמד המתייצבים.